

le generationer efter os, der helst også skulle have nogle fornuftige eksistensmuligheder.

Formanden:

Fru Anne Grete Holmsgaard som medspørger.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det handler naturligvis også om klimapolitikken. Jeg går ud fra, at miljøministeren er enig i, at når man ser på de rige lande, herunder EU, kan man se, at det er nødvendigt at reducere med 30 pct. af udslippet i 2020, hvis man skal have en rimelig chance for at undgå en faretruende global opvarmning i det her århundrede, og det plejer man at sige at den er, når den er på mere end plus to grader.

Så vil jeg gerne høre, hvorfor ministeren har valgt på miljørådsmødet i går at tilslutte sig det kompromis om 20 pct., der blev lavet under pres i januar, frem for at holde dagsordenen åben helt frem til Det Europæiske Råds møde, altså topmødet, i marts i år for at lægge maksimalt pres på regeringscheferne om rent faktisk at beslutte sig for 30 pct.?

Kl. 13.30

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Det har miljøministeren valgt at gøre, fordi alternativet havde været sværere. Alternativet havde været et dårligere signal sendt til stats- og regeringscheferne. Den danske regering ved mig selv og den svenske regering markerede meget, meget klart, at vi havde foretrukket, at man i går havde vedtaget de 30 pct. Det er der ikke opbakning til.

Men man kan sige, at den melding var med til at sikre, at det lykkedes at komme igennem med, at EU i hvert fald vedtager de 20 pct., og at EU vedtager 30 pct. som led i en global aftale. Og så en meget vigtig ting, som kom ind på dansk foranledning: Det står nu i det budskab, vi har sendt videre til stats- og regeringscheferne, at EU allerede nu skal begynde at forberede, hvad der skal til, for at EU kan leve op til 30-procents-målsætningen. Det kom ind på dansk initiativ, således at forberedelserne allerede starter nu: Hvad skal der være i værktøjskassen, for at man kan leve op til 30 pct.?

Jeg mener faktisk, det er et ret stærkt signal, EU derved kan sende til de internationale klimaforhandlinger. Jeg mener, det er ret stærkt, hvis vi kan møde frem og sige: Det er ikke bare noget skrivebordsteoretisk, at vi kan nå de 30 pct., nu

skal I høre, hvilke helt konkrete tiltag vi har tænkt os at gøre for at nå det mål.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Om det sidste må man sige, at det jo havde været dybt useriøst, hvis EU ikke havde forberedt det, for så ville det jo slet ikke være noget værd. Når man vedtager et kompromis i januar, der hedder, at man forpligter sig til 20 pct., men vil gå op til 30 pct. i en international aftale, er det klart, at så skal man også forberede det andet.

Men det, mit spørgsmål egentlig handler om, er den politiske strategi. For jeg forstår ikke, hvorfor Sverige og Danmark og de andre lande, der har været ude at sige 30 pct., ikke bruger muligheden for at lægge yderligere pres fra nu af og frem til topmødet den 8.-9. marts for at komme op på det, som EU jo selv siger er det nødvendige.

Det er ligesom at sige o.k. til, at vi ikke kom længere her, frem for at bruge den mulighed, der er, for at blive ved med at lægge et pres, når man oven i købet selv siger, at 30 pct. er nødvendigt. Jeg går ud fra, at ministeren er enig i, at det er det, man siger, altså at 30 pct. er nødvendigt.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Selv om fru Anne Grete Holmsgaard siger, at det ville være dybt useriøst, hvis man nu kun planlagde for de 20 pct. vedkommende, så var det altså ikke desto mindre det, der stod i indstillingen indtil for ganske få dage siden, og på dansk initiativ er det nu kommet ind, at man *skal* forberede med henblik på de 30 pct. Så det er altså faktisk et meget reelt fingeraftryk.

Det lyder jo meget nemt at sige: Jamen kunne I ikke bare blive ved med at sidde og flage med jeres 30 pct.? Nu må jeg altså sige, selv om det var en lukket drøftelse, at der ikke er ret mange lande – heller ikke så mange, tror jeg, som fru Anne Grete Holmsgaard tror – som rent faktisk, når de sidder ved bordet, går ind for de 30 pct.

Det var så ikke forgæves, at Danmark og Sverige gjorde det og gjorde det markant, for det var jo med til, at de ikke få lande, som end ikke ønskede 20 pct., ikke kom igennem med deres forsøg på at udvande teksten. Der sagde jeg på Danmarks vegne, at Danmark under ingen omstændigheder kan acceptere, at teksten bliver udvandet.

Havde man gjort det, havde resultatet været, at så kunne det kun være et signal fra formandskabet, der blev sendt videre til stats- og regeringscheferne, hvor det trods alt nu er lykkedes